

Pokoravanje Božijim naredbama

Hatib: dr. Halid ibn Ali el-Gamidi

17. zul-hidže 1438. po Hidžri / 8. septembar 2017.

Hvala Allahu Koji je počastio Svoje robove odabranim vremenima, i obasuo ih blagodatima, vidljivim i nevidljivim, Dobročinitelju, Milostivom, nema kraja Njegovom dobročinstvu, Njegove blagodati se ne mogu pobrojati, nema granica Njegovim darovima. Hvalim Ga, zahvaljujem Mu, slavim Ga i veličam.

Svjedočim da nema boga osim Allaha, Jedinog, Koji druga nema i Koji je učinio hadž znamenjem tevhida – vjere u jednog Boga na završetku godine, ukrasom blagoslovljenih dana i noći i najveličanstvenijim svemuslimanskim godišnjim skupom da bi koristi imali i svjedočili Božije blagodati. Njemu pripada hvala, savršenstvo, uzvišenost i počast, i svjedočim da je Muhammed Njegov rob, poslanik, odabranik, prijatelj, i najbolji čovjek koji je klanjao, postio, obavljao hadž i učio telbiju, najugledniji i najcjenjeniji poslanik, neka su na njega Božija milost, blagoslov i spas, i na njegove ashabe, blještave zvijezde, nosioce dobra, plemenitosti i vrlina, i na one koji ih slijede u dobročinstvu, onoliko koliko je stvorenja, prvih i potonjih. Hodočasnici Allahove kuće, oporučujem sebi i vama bogobojaznost, u tajnosti i javnosti, kod kuće i na putovanju, jer muttekije – bogobojazni su Allahovi prijatelji, evlije “koji se ničega neće bojati i ni za čim neće tugovati” (Junus, 62).

Hodočasnici Allahove kuće, koliko je Božijih blagodati u kojima uživajte i kojima vas neprestano obasipa: On je u vašim srcima probudio čežnju i ljubav za hadžom i svetim mjestima; On vam je olakšao dolazak u ovu blagoslovljenu zemlju; On vas je uputio i pomogao u obavljanju vaših obreda i boravku na ovim časnim mjestima, baštini dvojice Allahovih prijatelja Ibrahima i Muhammeda, alejhima-selatu ves-salam. Zahvaljujte Allahu na blagodati hadža i izvršenja obreda u miru, sigurnosti, lahkoći i blagostanju. Od zahvalnosti Allahu je zahvalnost svima onima koji su

aktivno pomogli da ovogodišnja sezona hadža protekne u najboljem redu, i koji su, nakon Allaha, najzaslužniji za olakšavanje hadžskih obreda hadžijama, pružanje svih potrebnih usluga i sigurnost, na čelu sa našim vođstvom i pretpostavljenima, organima bezbjednosti i odgovornima u svim sektorima, neka im Allah od Sebe podari najveću nagradu.

Hodočasnici Allahove kuće, Allahova je milost prema muslimanima da im je u svakoj godini dao odabrana vremena za pokornost i činjenje dobrih djela, kako bi obezbijedili sebi opskrbu za ahiret, sveli iskren obračun sa sobom, svojim razumom i srcem, podsjetili se i savjetovali, ispravili putanju svog kretanja, nadoknadili propušteno u životu i preispitali svoj način života. Kada se poveća otuđenost od Božije Objave, lica "zapljusnu" otrovi krivotvorenja i ostavljanja propisa, duše obole od grijeha i strasti, proširi se prašina iskušenja i smutnji, promijene se srca, pokidaju konci bratstva i bliskosti i šejtan uspije zavaditi muslimane nakon što izgubi nadu da će ga vjernici obožavati.

Jedino utočište i spas je u bijegu Allahu, sunnetu Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, čvrstim temeljima i univerzalnim principima. Blagostanje, pitki izvor, plodno tlo i čistoća je u čuvanju granica Božije objave i istinskoj predanosti Kur'anu i sunnetu, na način kako su to razumijevali ashabi, radijallahu anhum.

Islamski učenjaci, reformatori i pravedni muslimanski vladari uvijek su se sklanjali u ovaj neprobojni bedem i štitili se njegovom zaštitom; držali su se zajedno i gasili žeravice razdora, podjela, odstupanja od temeljnih istina vjere, zavođenja zabludjelih vođa, dominacije sumnji i strasti u društvu, čvrsto vjerujući da posljednje generacije ummeta neće uspjeti osim onako kako su uspjele prve generacije.

Najvažniji princip kojim su prve generacije sačuvale razum i srca od zablude je potpuna pokornost Allahu i Poslaniku i nesuprotstavljanje vlastitog mišljenja i prohtjeva duše tekstovima Objave. Islam se ne može održati u srcu osim pokornošću.

O muslimani, upravo na ovom principu, pokornosti Allahu i Poslaniku, hadžije su odgajale svoje duše tokom cijelog hadža, i u svim svojim obredima. To je apsolutna pokornost Allahu, u zadovoljstvu, spokojstvu, smirenosti i radosti, bez prigovora i negodovanja, pokleknuća i umora, što i jeste jedna od najvećih intencija i ciljeva hadža. Srčana i tjelesna predanost Allahu i Njegovim propisima u hadžskim obredima manifestuje se na više načina: boravak na Arefatu, noćenje na Muzdelifi i Mini, tavaf, saʿj, bacanje kamenčića, brijanje kose, klanje kurbana, ihramske zabrane. Svi ovi obredi svjedoče da je jedan od najvažnijih efekata hadža izgradnja svijesti o obaveznosti ibadeta pokoravanja Allahu i Poslaniku, kojim se iskazuje poniznost pred Allahom i priznaje vlastita nemoć i slabost i potreba za milošću i zadovoljstvom Onoga u Čijoj je ruci sve i Kojem se vraćaju sve stvari.

O muslimani, pokornost Allahu i slijedenje Poslanikovog puta osnovno je obilježje iskrenosti, temelj Božije zaštite i istinski ispit čovjekovog vjerovanja i islama, kao što kaže Uzvišeni: “I tako Mi Gospodara tvoga, oni neće biti vjernici dok za sudiju u sporovima međusobnim tebe ne prihvate i da onda zbog presude tvoje u dušama svojim nimalo tegobe ne osjete i dok se sasvim ne pokore” (En-Nisa, 65); “Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo po svom nahođenju postupiti” (El-Ahzab, 36).

Ko potčini svoju pamet, srce i tijelo svome Stvoritelju, Allah će njime biti zadovoljan i učinit će ga zadovoljnim, opskrbit će ga lijepim životom, i on će svoj život živjeti sa Allahovim svjetlom, na uputi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i spasit će se od šteta, zla, teškoća i briga, jer se on potčinio svome Zaštitniku, pa ga je On sačuvao i uputio. Uzvišeni kaže: “Onaj ko se sasvim preda Allahu, a uz to čini dobra djela, uhvatio se za najčvršću vezu. Allahu se na koncu sve vraća.” (Lukman, 22)

Ne postoji bolji i vredniji čovjek od onoga koji se predao Allahu: “Ko je bolje vjere od onoga koji se iskreno preda Allahu, čineći još i dobra djela, i koji slijedi vjeru Ibrahimovu, vjeru pravu? – A Ibrahima je Allah uzeo za prijatelja.” (En-Nisa, 125) Spominjanje Božijeg vjerovjesnika Ibrahima, alejhis-salam, u kontekstu iskrene

predanosti Allahu, dokaz je da je to vjera kojom je Allah zadovoljan i koju voli, i da je Ibrahim, alejhis-selam, poslije našeg vjerovjesnika Muhammeda, najbolji vjerovjesnik koji je ostvario potpunu predanost i pokornost Allahu.

Tako su u istom kontekstu spomenuti najveća obaveza i najveći vjerovjesnik poslije Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kao što mu je to posvjedočio Uzvišeni Allah riječima: “Iste vjere kao i on bio je i Ibrahim, kad je Gospodaru svome iskrena srca došao.” (Es-Saffat, 83–84)

Predanost Allahu bilo je obilježje oca vjerovjesnika Ibrahima, alejhis-selam. Uzvišeni kaže: “Kada mu je Gospodar njegov rekao: ‘Budi poslušan!’ – on je odgovorio: ‘Ja sam poslušan Gospodaru svjetova!’” (El-Bekara, 131).

Allah ga je iskušao s nekoliko riječi, pa ga je, nakon toga, učinio vođom ljudima, primjerom čestitosti, pokornim Allahu, pravim vjernikom. Allah mu je naredio da javno obznani svoju vjeru u jednog Boga, i on se pokorio Božijoj naredbi, javno je proklamovao i pozivao u vjeru u Jednog Boga, raspravljao se sa svojim narodom i navodio mu argumente.

Zatim mu je Uzvišeni naredio da odvede svoga sina Ismaila i njegovu majku Hadžeru, alejhimes-selam, u Meku i ostavi ih tamo, u neplodnoj kotlini, u kojoj nisu imali ni roda ni bilo koga, i on je svoj slučaj predao Allahu. Hadžera ga je dozivala: “O Ibrahime, zar odlaziš i ostavljaš nas u ovoj kotlini u kojoj nema ljudi niti bilo čega?” Ponovila je to više puta, a on se nije osvrtao na njene riječi, a zatim mu je rekla: “Je li ti Allah ovo naredio?” “Da”, reče on. Na to Hadžera reče: “Onda nas On neće napustiti.”

I je li ih Allah napustio? Je li ih Allah napustio? Ne, tako mi Allaha, nego ih je počastio i uzdigao, okrenuo je ljudska srca prema njima i učinio da ih pohode s ljubavlju i milošću i ovjekovječio spomen na njih.

Zatim mu je naredio da sagradi Kuću, i on je postavio temelje i podigao građevinu, i oglasio je ljudima hadž, i ljudi su došli sa svih strana. A onda je došlo najveće

iskušenje i ispit, koje bi malo ko mogao podnijeti, a to je Božija naredba Ibrahimu, alejhis-selam, da žrtvuje svoga sina, plod svog srca, odanog i plemenitog Ismaila, nakon što je stasao u prelijepog mladića i odrastao toliko da mu može u poslu pomagati. I kada mu je bio potrebniji nego ikad, on se i ovaj put, bespogovorno povinovao Božijoj naredbi, položio svoga sina čelom prema zemlji, a on mu kazao: “O oče moj”, reče, ”onako kako ti se naređuje, postupi; vidjet ćeš, ako Bog da, da ću sve izdržati” (Es-Saffat, 102); “I njih dvojica poslušase, i kad ga on čelom prema zemlji položi, Mi ga zovnusmo: “O Ibrahimu, ti si se Objavi u snu odazvao; – a Mi ovako nagrađujemo one koji dobra djela čine” (Es-Saffat, 104–106). Da, hodočasnici Allahove kuće, to je bio najveći ispit pokornosti i predanosti Allahovim naredbama, koji čovjeka uzdiže na najveće stepene dobročinstva, savršenstva i najviših deredža, i zato je Allah, džellešanuhu, nagradio Ibrahima najvećom nagradom i iskupio njegovog sina velikim ovnom i njegov čin prinošenja žrtve učinio tradicijom sljedbenika čiste vjere – tevhida do Sudnjeg dana, ovjekovječio je spomen na njega i učinio ga predvodnikom ljudima. Uzvišeni kaže: “I u naraštajima kasnijim mu spomen sačuvamo: ‘Nek je u miru Ibrahim!’ Eto tako Mi nagrađujemo one koji dobra djela čine, a on je, doista, bio rob Naš, vjernik.” (Es-Saffat, 108–111)

Hodočasnici Allahove kuće, ko se istinski preda Allahu i bude zadovoljan Njegovim vjerezakonom i odredbom, i bude se čvrsto držao Vjerovjesnikovog sunneta i slijedio njegove stope, ne bude se suprotstavljao i srdio, neka se ne boji i ne strahuje od propasti, za njega nema straha, nikada neće zalutati i nesretan biti, a sve to je samo posljedica pokornosti Allahu i Njegovom Poslaniku koja se smatra jednom od najveličanstvenijih intencija hadžskog ibadeta.

Cilj je da se hadžije vrate svojim kućama sa srcima ispunjenim ibadetom teslima – pokornosti, nakon što su se navikli na njega i svojski ga prihvatili u danima hadža, i da otvore novu, potpuno čistu stranicu u svojim životima, koju će ispuniti zadovoljstvom Uzvišenim Allahom, Njegovom odredbom, propisima, sudom i obožavanjem, i zadovoljstvom Muhammedom, kao poslanikom i vjerovjesnikom, i da obožavaju Allaha između straha i nade, iz ljubavi prema svom Gospodaru i

pokoravajući se Njegovim naredbama, i da takvi ostanu do smrti. “Da li je onaj koji u noćnim satima u molitvi vrijeme provodi, padajući licem na tle i stojeći, strahujući od onoga svijeta i nadajući se milosti Gospodara svoga...?, Reci: ‘Zar su isti oni koji znaju i oni koji ne znaju? Samo oni koji pameti imaju pouku primaju!’” (Ez-Zumer, 9)

O muslimani, pokornost Allahu i Poslaniku je počasno mjesto i uzvišen stepen, i dokaz je istinitosti vjerovanja, iskrenosti namjere i čistoće srca od prljavština višeboštva i idolatrije, prezrenih novotarija i niskih strasti, a ove tri stvari su osnova svakog zla i korijen svakog iskušenja i nereda.

Sušтина pokornosti Allahu i Poslaniku ogleda se u tome da čovjek predano radi na čišćenju srca od sumnje koja se suprotstavlja Božijem govoru, ili strasti koja se suprotstavlja Božijoj naredbi i zabrani, ili želji koja se suprotstavlja iskrenosti, ili prigovoru koji se suprotstavlja Božijem zakonu i odredbi; ako to postigne, očistio je svoje srce, i njegovo srce je postalo iskreno, zdravo i čisto od svake bolesti koja ga uništava i slabi. Neće se spasiti na dunjaluku i na ahiretu osim onaj čije je srce iskreno, pokorno Allahu, uvjeren u Njegovu naredbu i obećanje. Uzvišeni kaže: “Na Dan kada neće nikakvo blago, a ni sinovi od koristi biti, samo će onaj koji Allahu srca čista dođe spašen biti” (Eš-Šuara, 88–89).

Upućen i svjestan Allahov rob nikada se neće suprotstaviti Božijem istinitom govoru neutemeljenim sumnjama ili štetnim novotarijama, i neće Božija lijepa imena i savršena svojstva neispravno tumačiti i krivotvoriti, i neće se suprotstavljati Božijim naredbama i zabranama slijeđenjem strasti i prohtjeva, i neće svoju predanost Božijoj volji i iskrenost kvariti rijalukom, pretvaranjem pred ljudima i činjenjem djela s nijetom da bi se za njih čulo, da njegova djela ne bi bila poput “varke u ravnicu u kojoj žedan vidi vodu, ali kad do tog mjesta dođe, ništa ne nađe” (En-Nur, 39).

Ne suprotstavlja se Božijoj odredbi i propisima, ne srdi se i ne pada u očaj, ne odbacuje Božiji zakon.

Prema tome, istinska pokornost je da se čovjek sačuva od svih ovih zala i preda se svojim razumom, srcem i tijelom Allahu i Njegovom Poslaniku, bez protivljenja, suprotstavljanja, sumnji, tumačenja i krivotvorenja. Uzvišeni kaže: "O vjernici, ne odlučujte se ni za što dok za to ne upitate Allaha i Poslanika Njegova, i bojte se Allaha!" (El-Hudžurat, 1).

O muslimani, ovo je iskreno, čisto srce koje se u potpunosti predalo Allahu, i sačuvalo se smutnji, sumnji i strasti. Ono ne prihvata smutnje, a ako mu se ponude, ono ih odbacuje i suprotstavlja im se, a kada god ih odbaci i suprotstavi im se, na njemu se utisne bijela tačka, sve dok ne postane u potpunosti čisto i osvjetljeno svjetiljkom imana.

Nasuprot čistom srcu je mrtvo, tvrdo i zapečaćeno srce, koje, kada mu se god ponudi smutnja, sumnje ili strasti, objeručke ih prihvati i upije, i na njemu se utisne crna tačka sve dok u potpunosti ne pocrni, ne zastrani i ne okuje u okove zablude i nevjerstva, nakon čega ne raspoznaje istinu od neistine i neistinu od istine, osim ono što mu njegova strast naredi.

Između ova dva srca, zdravog i mrtvog, je prevrtljivo srce, koje se ne može održati u jednom stanju, i u kojem se ne može učvrstiti vjerovanje i iskrena pokornost Allahu i Poslaniku: nekada se uspije izboriti protiv sumnji i strasti, i ostati sa vjernicima, a nekada prihvata smutnje i povlači se pred njima i poprima svojstva grešnika i licemjera.

Hodočasnici Allahove kuće, suprotstavljanje sumnjama i strastima i borba sa samim sobom u njihovom odbacivanju je nužna i obavezna za onoga ko se želi spasiti, sačuvati svoje srce i očistiti svoju dušu, jer nema ništa opasnije za srce od toga da njime ovladaju sumnje i strasti, i prihvatanje svake smutnje koja mu se ponudi. Istinska opasnost sumnji i strasti, po ljudsko srce, krije se u tome da strasti, sumnje i suprotstavljanje Božijoj objavi iskrivljuju i stvaraju pogrešnu percepciju o općepoznatim činjenicama i korisnom znanju, zbog čega dolazi do zastranjenja u vjerovanju i razumijevanju i upadanja u novotariju, širk i nevjerovanje. Uzvišeni kaže:

“KOLIKO GOD ZNAČAJNA ULOGA HATIBA BILA ZA USPJEH NJEGOVE HUTBE,
NIŠTA MANJE NE ZAOSTAJE NI ODABIR TEME, ODNOSNO MATERIJE
KOJU TOKOM HUTBE ELABORIRA.” (PREPOROD)

HUTBE

“A onoga koga Allah želi u njegovoj zabludi ostaviti, ti mu Allahovu naklonost ne možeš nikako osigurati. To su oni čija srca Allah ne želi očistiti” (El-Maida, 41). Također, slijeđenje strasti negativno utječe na čovjekovu namjeru, “prikiva” ga za zemlju, zarobljava i okiva, i postaje, kao što to opisuje Uzvišeni: “O vjernici, zašto ste neki oklijevali kada vam je bilo rečeno: ‘Krenite u borbu na Allahovu putu!’, kao da ste za zemlju prikovani? Zar vam je draži život na ovome svijetu od onoga svijeta? A uživanje na ovome svijetu, prema onome na onome svijetu, nije ništa.” (Et-Tevba, 38)

